

Injektioruiskut ja nallekarhut

Tänään hän oli pyörtnyt jo kolme kertaa. Hermostuneisuus ja kammo tekivät hänestä niin peloissaan, että hän mietti, pitäisikö hänen tappaa koko idea. Mutta hän tiesi, että se oli mahdotonta. Jokaisen piti tehdä tämä, eikä hän ollut poikkeus. Ei, se oli vain tehtävä. Vaikka hän voisi paeta jonnekin, missä kukaan ei tiennyt kuka hän oli! Silloin hänen ei tarvitsisi tehdä tätä... No ei, ei hän tietenkään voinut, vaikka vaihtoehto todella houkutteli häntä. Hän nousi autosta ja ohjasi kulkunsa kohti sairaalaa. Auton ja sisäänkäynnin välissä ei ollut enempää kuin kaksikymmentä metriä, mutta se riitti hänen pyörtymiseensä. Hän nojautui hetkeksi lähellä seisovaan lyhtypylvääseen ja lepäsi hieman. Muutaman syvän hengityksen jälkeen hän nousi jälleen vahvana kuin paperinlappu hurrikaanissa ja jatkoi pitkää tietä sisäänkäynnille. Kun Oskar ohitti oven, hänelle näytettiin tietä odotushuoneeseen ja hänelle annettiin papereita täytettäväksi odotusaikana. Kynä, jonka hän piti vasemmalla kädellään, vapisi kuin haapalehti, mikä johti siihen, että hän astui sitten lääkärin huoneeseen tyhjine papereine. Lääkärin huoneessa ollessaan, hän alkoi tuntea olonsa jälleen oudoksi. Huone oli täysin steriili ja tunnoton, aivan kuten sen kuului olla, mutta tällä hetkellä se vain tuntui epähyödyllisen kylmältä ja kovalta. "No niin, tervetuloa Oscar", ääni oli pehmeä ja ystävällinen, mutta Oscar ei antanut itseänsä huijata. "K-kiitos", hän vastasi huolestuneena. Sitten lääkäri alkoi selittää prosessia ja mitä ruisku sisältää. Oscar tunsi hermostuneisuuden leviävän kehossaan, eikä hän kuullut mitään, mitä lääkäri sanoi. Sanat katosivat erääseen huoneen hiljaiseen nurinaan. Pimeys rajoitti hänen näkökenttäänsä ja muutaman sekunnin kuluttua tummat täplät alkoivat levittäytyä hänen näkökentässäänsä. Hänen hengityksensä tuntui tukahduttamalta ja hän löi paniikein kurkkuaan toivoen saavansa ilmaa. Lääkäri huomasi, miltä hänestä tuntui, ja otti hänet nopeasti vastaan, ennen kuin hän pyörtäi uudelleen. Kun hän heräsi muutaman sekunnin kuluttua, hän makasi lääkärin sängyllä ja tällä kerralla sairaanhoitaja istui huoneessa pitäen Oscarin käden turvallisesti. Epäily heräsi heti hänessä. Nyt he olivat kaksi yhtä vastaan, epäoikeudenmukaista, mutta hän todennäköisesti pystyy käsittelemään molemmat, hän ajatteli itsekseen. Hän kiinnitti katseensa sairaanhoitajan silmiin, mutta tämä teeskenteli ei huomaavansa hänen vakava kasvonsa, vaan vastasi siihen samalla ystävällisyydellä kuin lääkäri oli tehnyt ennen. Hienoa näyttelyä, hänen oli myönnettävää, mutta kylläpä hän näki naamion läpi. Lääkäri sanoi "kiitos paljon, nyt ollaan valmiita" ja antoi Oscarille paperit ruiskusta ennen kuin hän astui ulos huoneesta. Sairanhoitaja, joka oli nyt vapauttanut Oscarin käden, ja Oscar, joka vielä makasi sohvalla, jäivät huoneeseen. "Onko sinulla kysyttävää?" Hän kysyi häneltä hunajaisella äänellä. Hämmäntynyt ja järkyttynyt hän pystyi vain tuijottamaan häntä. Hän yritti saada sanoja ulos, mutta sanat jäivät kurkkuun ja kun hän oli hiljaa, sairaanhoitaja nousi ylös lähteäkseen. Juuri ennen kuin hän lähti huoneesta, kupla puhkesi ja sanat lensivät ulos. "Odota" Sairanhoitaja kääntyi hymyillen. "En ymmärrä, onko teillä ... eikö meidän, eikö minun ole saattava ruisku?" Nauraen, sairaanhoitaja kertoi Oscarille sitten, että hän oli jo saanut ruiskun. Hän katsoi nopeasti vasenta kättään ja huomasi, että siinä oli laastari. Laastarilla oli eri muoto kuin ne, mitä he yleensä antavat. Tavallisen laastarin sijasta vasemmassa käsivarressa oli nallekarun muotoinen laastari, joka oli pehmeää, jotta voi hyväillä sitä. Onni kasvoi valtavasti hänen sisällään. Se oli söpöin laastari, jonka hän oli nähnyt kolmenkymmenenneljän vuoden elämänsä aikana. Koko kotimatkan hän hyväili pientä karhua. Ehkä se ei ollutkaan niin typerää ottaa ruiskuja sittenkään?